

симъ и да избѣгваме царицата на сърцето ни! Колко пѣтя сме правили съ намѣреніе да ѝ пришушнемъ на ухо нѣкоя сладка дума и сме са връщали безъ да поспѣемъ да я кажемъ! Нега благодаримъ на Бога че опытътъ ны сега научи да употребяваме подобръ времето, когато вече малко младостъ остава на расположеніето ни и още помалко любовъ! Въ туй смѣсянье отъ готовность и страхъ тупаше силно сърцето на Недія, лицето ѝ са причервяваше когато помыслише че Главкъ можаше да са върне на сутрината. Но въ минутата когато първитѣ звѣзды са за искрѣяхъ на пламенната небесна твърдь, Главкъ самъ са поеви въ колонадата.

— Е? мила моя, чакала ли ма си?

— Поливахъ цвѣтъята и си почивахъ уморена.

— Днесъ бѣше много мараня, рече Главкъ и сѣднѣ на единъ столъ въ колонадатѣ.

— Наистина много мараня бѣше!

— Повикай ми Дава, виното на пиршеството ма запади, искамъ нѣкое расхладително питіе.

Ею че са представи желаемыйтъ случай на момиченцето, представи са тѣй да речемъ отъ самосебе си безъ съдѣйствието на Недія, която сега тежко дышаше.

— Азъ да ти приготвѣжъ расхладителното питіе какъто го обыча Юна, то е вино съ медъ ѝ снѣгъ.

— Благодарѣжъ, рече Главкъ, безъ да издирва да ли е туй питіе обычното на Юна, и отрова ако да има приемамъ го.

Смутена и въ сѣщото време засмѣна излѣзе Недія и подирь нѣколко минути върнѣ са като носяше чашата съ гибелното питіе, Главкъ го пое отъ рѣката ѝ. И какво не бы заплатила Недія, ако въ разстояніе на единъ часъ само бы тя могла да гледа хода на ожиданіята си? тя бы видѣла първото изгрѣвяне на любовъта, дълго на нейнитѣ рѣцѣ, бы са поклонила съ персидско благочестіе на слънцето което, какъто тя лековѣрно си въобразяваше, щѣше да унищожи мѣдната ношъ на душата ѝ. Сѣщото безпокойствіе мѣчаше тщеславната дъщеря на Диомеда, но колко бѣхъ различны стѣнаніята и мыслитѣ на безокото момиченце! Колко суетна и жалостна бѣше страстьта които ѝ налагаше едно толкози страшно предпріятіе! а каква низска завистъ, каква жажда отъ неблагородно отмъстяванье и ожиданіе на подло вѣстържествуванье осквернявахъ чувството което Юлія наричаше любовъ! Въ простото сърце на Тесалійката страстьта горѣше чиста, нераздѣлна, непорочна отъ сѣко друго намѣреніе несвойственно на любовъта: Страсть, да, на душа